

Tassunjäljet lumessa

Lea Tuulikki Niskala

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto

Koiriemme esittely

Näin se alkaa, hieman taustaa

Koiranpentu harkinnassa, Niian hakeminen ja tuleva koti

Niia tutustuu kotiin, ensimmäinen ilta ja ateria

Mitä ruoaksi pennulle sekä yleistä asiaa ruokinnasta

Niian hampaat vaihtuu, kasvua ja kasvatusta

Hyvät tavat ja sisäsiisteys

Niian hassut tavat, oppii tontin rajat, kuraiset tassut

Koiramaisia kujeita ja omituista sukkapyykkiä

Tassunjäljet lumessa

Niia yritti päästä kunkuksi, tarkemmin koiran luonteesta

Cockerspanieli rotuna, rodun piirteitä Niassa

Terveysongelmia ja pikkuvaivoja rodussa ja Niialla

Niian korvien hoito ja kynsien leikkaus sekä turkin hoitoa

Mukavaa yhdessä oloa, lelut ja tarvikkeet tarkastelussa

Joulun viettoa ja joululahja Niialle

Huonot tavat ja tottumukset

Koira perheenjäsenenä ja kun meistä tuli ”koiraihmissiä”

Huolehdi koirastasi, teini-ikä ja aikuistuminen ja sen merkit

Ensimmäinen juoksuaika ja sulhasia yössä

Koiran koulutuksen aloitus, Niian kanssa koulutukseen

Järvenpään Koirakerho, koiraharrastuksia ja kilpailuja

Koulutuskentän rakentaminen

Näyttelyyn valmentautuminen

Taipumuskokeet ja järjestelypuuhia ja kaniin kasvatusta

Sulhaskandidaatin etsintä ja astutusasioita, Niia
koiraäitinä

Synnytys lähestyy, synnytys alkaa ja pennut syntyvät

Niia hoitaa pentujaan ja pentulaatikon äärellä

Ensimmäinen ateria pennuille, häntien typistys

Pennut rekisteröity ja kennelnimet saatu ja myynti

Sahib eli Roope, Romi kasvaa ja varttuu ja tekee
tepposia

Romi laumanjohtajana

Leirielämää, koirakerhon tapahtumia ja muita juttuja
Romista

Sani ja kumppanukset

Sani ja Romi järjestävät yllätyksen jouluaamuna

Sandyllä oli kaksi kotia

Minni oli hännän huippu, vaikeat päätökset

JOHDANTO

Haluan kirjoittaa kirjan ja kertoa, miten koiran tulo perheeseen muutti elämäämme, Kirja kertoo tarinan siitä, miten opimme elämään ensin koiramme Niian ja sitten myöhemmin sen jälkeläisten kanssa. On toisaalta sääli, että kirjoittaminen on jäänyt näin myöhäiseen vaiheeseen ja osin asioita on saattanut unohtua, mutta kuitenkin katson, että ei ole pahitteeksi, vaikka aikaa on kulunut ja etäisyyttä asiaan on tullut, sillä on hyvä, että voi tarkastella tapahtumia myös kriittisesti ja kokemuksen tuomalla tunteella.

Meistä tuli aktiivisia koiraharrastajia. Sen myötä olimme perustamassa myös Järvenpään koirakerho ry:tä ja Cockerspanielit ry:tä. Kuuluimme Kennelliittoon ja Etelä-Suomen Spanielikerhoon. Kävimme kerhoilloissa, tottelevaisuuskokeissa, taipumuskokeissa ja näyttelyissäkin, vaikka harvemmin. Olimme mukana kokeiden ja näyttelyiden järjestelyissä ja toimihenkilöinä kerhotoiminnan puitteissa. Kävimme myös erilaisilla koiraleireillä ja niistä on jäänyt paljon mieleen hauskoja asioita. Koimme myös kasvattajan vastuuta, kun päätimme, että Niialla teetetään pennut ja Saninkin pentueen osalta, silloin kun sen aika meille yllättäen tuli. Tuli myös aika, kun koiramme vanhenivat ja sairauden kautta jouduimme tekemään vaikeita ratkaisuja, jotka eivät mielestämme katoa milloinkaan. Kuitenkin olemme onnellisia siitä, että saimme elämäämme tällaisen jakson ja opimme sen kautta ymmärtämään monia asioita, joista meillä ei ollut paljonkaan tietoa.

Kiitän myös aviomiehestäni Klaussia rohkeudesta ja halusta yllättää minut iloisesti. Ilman hänen ennakkoluulotonta asennettaan emme olisi näitä elämämme

vaiheita kokeneet. Hänen ansiostaan ensimmäinen koiramme Niia tuli meille pentuna ja sen myötä paljon tapahtumia, iloista melskettä, menoa ja harrastuksia, joiden kautta opimme paljon asioita niin itsestämme kuin koiramaailman tapahtumista. Kiitämme myös niitä ihmisiä, jotka ovat aikanaan asiantuntemuksellaan meitä opastaneet ja opettaneet tuntemaan laajemminkin koiramaailman kuvioita. Toivomme, että tästä kirjasta olisi myös apua erilaisissa käytännön pulmissa, joita tulee koiranomistajalle eteen arkipäivän tiimellyksessä. Koiran omistajina meillä kaikilla on vastuu roduista ja rotuominaisuuksista välittämättä, huolehtia koirastamme hyvin niin kauan kuin se rinnallamme kulkee.

Lea ja Klaus Niskala

KOIRIEMME ESITTELY

Niia kantaemä

Se alkaa siitä, kun perheeseemme haettiin kirjava cockerspanieli Niia (Of Claylake Gardenia s. 18.4.1973) syntymäpaikastaan Sipoon Savijärveltä ja tuotiin se uuteen kotiin Haarajoelle vuonna 1973 kuuden viikon ikäisenä.

Ensimmäinen sukupolvi, Niian ja Apachen pennut:

Niia sai kuusi pentua kolmen vuoden ikäisenä, joista viisi oli narttua ja yksi uros. Se synnytti pennut kotioloissa. Isäksi pennuille oli valittu mustavalkoinen uros, Apache s. 1972 SF MVA. Niialle syntyi kolme kirjavaa ja kolme mustavalkoista pentua. Niistä pennuista mustavalkoiset perivät isänsä värityksen.

Pennuista viisi lähti maailmalle:

Kaksi mustavalkoista tyttökoiraa myytiin kahdelle eri perheelle. Toisessa perheessä oli yksinhuoltaja äiti tyttärensä kanssa ja toisessa perheessä äiti ja isä sekä kaksi lasta, tyttö ja poika. Kaksi tyttökoiraa lähti sukulaisperheisiin, joista kirjava tyttökoira muutti Klausin äidin luo ja mustavalkoinen tyttökoira meni Klausin veljen luo. Yksi kirjava tyttökoira meni tuttavaperheeseen. Näin siis meille jäi vain kirjava urospentu emänsä kanssa.

Pentujen takaisin paluu myöhemmin

Aluksi oli kanssamme vain Niia, joka oli koiraperheemme kantaemä. Meille tuli Niian pennuista takaisin Sunny, mustavalkoinen tyttökoira, melko pian, noin kolmen vuoden

ikäisenä. Klausin veli Henry oli ehtinyt kouluttamaan sitä joten se pärjäsi mmuuton jälkeen hyvin. Henryn perheessä ilmeni allergiaa, he joutuivat luopumaan koirasta. Heitä kuitenkin lohdutti se, että Sunny pääsi syntymäkotiin takaisin.

Sandy palasi vuosia myöhemmin meille. Koiralla oli tavallaan jo kaksi kotia, koska Klausin äiti kävi hoitamassa koiriamme poissa ollessamme. Sandy oli silloin aina mukana. Tuli kuitenkin aika, jolloin hän ei vanhuksena jaksanut kerrostalossa viedä koira ulos ja hoitaa muutenkaan.

Romi alias Roope ja Sunny alias Sani

Romi ja Sunny ovat molemmat Niian pentuja ja telmivät keskenään, ja niistä tuli hyvät kumppanukset. Romista tuli myös lauman johtaja. Se paimensi ja huolehti laumaa ja oli lauman kärjessä. Romi astui sitten sisarensa Sunnyn eräänä joulupäivän aamuna, joka oli meille melko moinen yllätys. Siitä syntyi kaksi mustavalkoista pentua, narttu ja uros.

Sunny oli myös erinomainen äitikoira pennuilleen. Se hoiti pentujaan huolella ja rakkaudella. Tästä pentueesta urospentu löysi kodin Klausin työtoverin perheessä. Meille jäi tästä pentueesta mustavalkoinen tyttökoira, Minni.

Toinen sukupolvi, Romin ja Sanin pennut: Minni ja Poika

Meille jäi tästä pentueesta mustavalkoinen tyttökoira, Minni. Minni oli Romin ja Sunnyn pentu. Siitä kasvoi meille ainoa venekoira. Se oli mukana veneellä usein ja viihtyi hyvin vesillä.

Koiraperheemme muodostui lopullisesti näin:

Niin sitten jossain vaiheessa meillä oli Niia, Romi Sunny, Sandy ja viimeisenä myöhemmin Minni. Minni oli meidän koiraperheen ”hännän huippu”.

Vähän yli Kolmekymmentä vuotta meni nopeasti koirien ja koiraharrastusten parissa. Yritän kertoa sen, mitä silloin elämässämme tapahtui. Tämä ajanjakso oli hyvin pitkä, mutta tapahtumarikas. Kyseessä oli kaksi koirasukupolvea, joten siihen aikaan mahtuu niin paljon muistoja.

Olemme olleet ilman koiria yli 20 vuotta ja nyt eletään siis vuotta 2017. Kirjan tekeminen on kuitenkin pitkittynyt tästä, joten vuosia on tullut muutama lisää, sillä nyt kun tätä selailen, onkin jo vuosi 2015. Ps. Ohjeistukseksi ja opasteiksi tai muuten vain vinkeiksi tarkoitetut tekstit ovat kirjoitettuna vinokirjaimin.

Nimet ja kennelnimet

Kantaemä:

Cockerspanieli (of Claylake Gardenia s. 18.4.1973),
kutsumanimi Niia

Kantaisä:

Cockerspanieli (Clencora Apache, SF MVA s. 1972) pentue
syntyi 28.12.1976.

Pennut kutsumanimillä:

Täplä ykkönen, mustavalkoinen Sun Flower s. 28.12.1976,
narttu

Täplä kakkonen, mustavalkoinen Sun s. 28.12.1976, narttu
(nämä kaksi saivat nimet siitä, kun niiden otsassa oli kauniit
valkoiset täplät.)

Sanni, s. 28.12.1976, kirjava, kutsumanimi Sanni

Sahib, kirjava, kutsumanimet Roope, Romi, s.28.12.1976,
uros

Sunny, mustavalkoinen, kutsumanimi Sani, s.28.12.1976, narttu

Sandy, kirjava, kutsumanimi Sandy, s. 28.12.1976, narttu

Sanin pennut:

Sani synnytti pentueen 8 vuoden ikäisenä. Synnytys tapahtui kotona, se oli keskivaikea ja synnytys kesti pitkään. Siitä syntyi kaksi kaunista pentua.

Sannygirl, mustavalkoinen, kutsumanimi Minni, s. 24.2.1984
Urospentu, mustavalkoinen, kutsumanimi Poika, s. 24.2.1984, sai uudessa kodissaan toisen nimen, jota emme muista.

NÄIN SE ALKAA

Haluan siis palauttaa mieleen ajan, jolloin meille tuli perheenjäseneksi koiramme Niia. Pääasiassa idean koiran hankinnasta sai mieheni, Klaus. Hän halusi yllättää minut iloisesti. Olimme ehkä aihetta sivunneet ohimennen, mutta ei sen enempää. Ensi tapaaminen koiramme Niian kanssa oli tehnyt mieheeni sellaisen vaikutuksen, että hän oli jo itse

asiassa pennun valinnut, sillä se valloitti ensin hänet ja sitten minut ja siten meidän molempien sydämet täysin. Niiasta tuli sellainen ystävä, jota emme unohda koskaan, ja jäimme kaipaamaan sitä suuri suru rinnassa sen jättäessä meidät runsaan kymmenen vuoden iässä.

VAIN HIEMAN TAUSTAA

Olimme nuoripari noihin aikoihin. Nimeni on Lea ja mieheni nimi on Klaus. Menimme naimisiin vuonna 1968. Olin tuolloin yhdeksäntoista vuotta ja mieheni Klaus kaksikymmentäkaksi vuotta. Hän oli juuri käynyt armeijan. Aloittelimme avioliittomme ensitaivalta. Asuimme tuolloin jo Haarajoella. Olimme ostaneet palstan melko nopeasti siitä, kun avioiduin. Tarkoituksemme oli rakentaa tontille omakotitalo, joka oli suuri unelma. Sen toteuttaminen oli aloitettu heti, kun olimme saaneet rakennusluvan ja rakennuksen piirustukset. Olimme noin puoli vuotta sitten menneet naimisiin. Nuorena parina olimme ehtineet sinnitellä ensin Klausin kotona, siis anoppilassa Helsingissä Maunulassa, jota puumaunulaksikin kutsuttiin. Asunto oli ahdas ja meitä asui neljä henkeä kahdessa huoneessa. Klausin velikin asui vielä kotona, joten sieltä siirryimme alivuokralaisiksi vaarin veljen, Väinön asuntoon, Sturenkadulle. Sieltä sitten muutimme Malmille, erään leskirouvan yläkertaan, mutta koska jouduimme muuttamaan sieltäkin pois, seuraava paikka oli Paippinen, joka oli isäni perheen kesäasunto.

Paippisissa ollessamme rakensimme autotallin siihen kuntoon, että siitä tuli meille väliaikainen asunto. Asuimme jo osin Haarajoella, mutta tavaramme olivat Paippisissa. Kauhuksemme sinne oli murtauduttu ja sotkettu paikat sinä aikana, kun emme siellä enää vakituisesti asuneet.

Murtovarkaiden vierailun jälkeen muutimme Paippisista rakentamaamme autotalliin asumaan lopullisesti ja tavarat haettiin pois Paippisista. Tilaa autotallissa ei ollut kuin juuri ja juuri vuoteelle ja keittiön pöydälle. Hella ja uuni sekä pieni tiskipöytä, oli arkiaskareita varten. Mutta vihdoinkin olimme oman katon alla. Se oli tosi hienoa.

Rakentaminen jatkui, ja kävimme molemmat ensimmäisellä Skoda-autollamme Helsingissä töissä. Näin pystyimme kulkemaan samaa matkaa. Illat rakensimme ja välillä olimme niin väsyneitä, että ilta pimeässä alkoivat naulatkin mennä kanta edellä lautaan kiinni vinolaudoitusta autotalliin tehdessämme. Se oli kotimme koko rakennusvaiheen ajan ja olimme kovin onnellisia siitä, että olimme nyt oman katon alla. Näin säästyivät myös vuokrat rahat, joita kipeästi tarvitsimme rakentamiseen. Heti töiden jälkeen tulimme rakennukselle. Söimme autossa matkalla eväät, jotta voimme heti aloittaa työt perille saavuttuamme.

Saimme molemmat pienehköä palkkaa, mutta olimme hyvin säästäväisiä ja tarkkaan harkitsimme ostoksemme. Joskus piti pieniä rahoja hakea taskunpohjista, kun ruokaakin piti aina saada. Yritimme elää pienellä, ja kaikki kului rakennustarvikkeisiin. Yritimme pärjätä ilman isoja velkoja. Siinä oli talous tiukalla. Onnistuimme kuitenkin tavoitteessamme hyvin. Suuria lainoja ei tarvittu, mutta rakennusaika venyi useaan vuoteen.

KOIRANPENTU HARKINNASSA

Olin ollut työhöni liittyvällä koulutus matkalla Kauniaisissa ja ensikerran yön poissa kotoa. Palatessani matkalta mieheni haki minut meidän vanhalla vaalean harmaalla Skodalla Helsingin linja-autoasemalta. Oli kevät ja aurinko paahtoi